

Aaretejaht – igavikulise loomuga mäng

Jonas Neustupny, Berliin

Juba lapsest saadik on mulle meeldinud mängida aaretejahti – otsida mahajäetud vihjete abil peidetud aaret ning ideaalis see ka leida.

Minu sünnipäevadel tavatses mu isa ühel hetkel kaduda, et siis mõne tunni pärast taas tagasi olla – ja aaretejaht võis alata. Ta oli poetanud kõikvõimalikesse kohtadesse, nii puude külge kui ka kivide alla vihjeid, milleks olid sedelitele kirjutatud ülesanded või küsimused, ning ära peitnud aarde, mis enamasti kujutas endast kinnikleebitud küpsisepurki, täidetud maitstvate maiustustega.

Minul ja mu sõpradel jäi vaid üle kärmelt otsima hakata ning vihje vihje järel jõudsimel lõpuks kohta, kuhu aare olevat peidetud. Vaatasime detektiivi pilguga ringi, pöörasime ümber kive, kompasime kätega maad, otsisime ja otsisime, kuni saime aarde kätte. Õnneks ei jäänud see kordagi leidmata! Mul on ka foto, kus mu vend, sõbrad ja mina hoiame kõrgel üleval aardepurki ning tähistame võidukas poosis oma leidu.

Ka täna tunnen aaretejahist ikka veel suurt rõõmu, ehkki jahitavaks aardeks ei ole enam maiustustega täidetud purk, vaid midagi kaugelt väärtuslikumat, midagi hindamatut – inimesed.

Mõne aasta eest kuulsin kuskilt (ei mäleta enam, kellelt või kuidas), et Reddingis, Kalifornias asuva Betheli kiriku piiblikooli õpilased on tunnistajaks päästmistele, tervenemistele ja teistele imedele otse tänavatel, kus nad „mängivad“ aaretejahti.

Nad küsivad Jumalalt vihjeid, mis juhiksid nad aarete juurde, ning kirjutavad need lihtsalt paberile üles. Vihjeteks võib olla ükskõik mis, näiteks kohad, isikute või kaupluste nimed, inimeste välimuse kirjeldused (juuste värv, riided, tätoveeringud), silmapaistvad asjad... ühesõnaga kõik. Lisaks ootavad nad vihjeid murede, kehaliste probleemide, raskuste, aga ka kõige muu kohta, mis puudutab aaret – isikut, keda Jumal tahab aidata või julgustada. Ka need märksõnad kirjutatakse üles. Selliste „aardekaartidega“ lähevadki nad teele ning otsivad aardeid, vihje vihje järel.

Lood, mida kuulsin, tekitasid minus nälja kogeda sedasama. Niisiis tegime oma sõbraga algust: saime kokku, palvetasime, otsisime välja paberid ja pliiatsid ning asusime koostama oma aardekaarti. Uskusime, et asjad, mida nägime või kuulsime, tulid Jumalalt, ning kirjutasime need märksõnadena paberilehele üles. Ainus viis teada saada, kas märksõnad lähevad täppi, on järele proovida. Seega võtsime oma paberid ja läksime välja ...

Olin üllatunud, kuidas Jumal juhtis meid sel viisil konkreetsete aareteni. Üks esimesi kogemusi aaretejahiga seisab mul siiani selgelt silme ees, justkui oleks see eile juhtunud. Olime väikese grupiga – igaüks aardekaardiga varustatud – linnas liikvel. Minu sõbra nimikirjas olid muuhulgas niisugused märksõnad, nagu „kummilint“, „väike poiss“, „probleemid kaela/suuga“.

Hästi, kuid kust leida „kummilinti“? Just see ongi aaretejahi juures tore ja põnev, et meil tuleb tõepoolest jahtida! „Kummilindi“ puhul torkas mulle pähe, et läheduses asuvas suures spordipoes müüakse laiu kummipaelu. Niisuguseid, mille abil sportlased venitavad ja treenivad lihaseid.

Läksime spordipoodi, otsisime üles vajaliku osakonna ning leidsime riuli „kummilintidega“. Meie imestuseks seisis just selles riulivahes väike poiss oma emaga. Pärast mõningast kõhklust läksime ema juurde ja rääkisime talle mängust, mida mängime (aaretejahi puhul tuleb mõtted teemal „mis saab, kui asjad ei lähe täppi või ei midagi ei juhtu“ lihtsalt peast

välja visata). Näitasime talle aardekaarti ja selgitasime, et vihjed juhtisid meid siia tema ja ta poja juurde.

Selgus, et poisil oli teatud puue. Kehaehituselt nägi ta välja nagu nelja-aastane, oli aga juba seitse. Ümber kaela kandis ta rätti ning tema keel rippus suust välja. Põlvitasin tema juurde, tutvustasin end, pärisin ta nime ja esitasin talle küsimuse, mille vastus mind ei üllatanud: „Daniel, mis on sinu kõige-kõige-kõige suurem soov?” Ta vaatas hetkeks oma ema poole, pöördus siis taas minu suunas ja vastas: „Et ma saaksin jälle neelata.”

See liigutas mind väga. Rääkisin poisile, et ma ei suuda tema soovi täita, aga tean kedagi, kes suudab: Jeesus. Panin oma käe tema peale ja palvetasin. Mu sõber Nico teatas hiljem, et palve ajal lõpetas Daniel ilastamise. Kui poest lahkusime, lehvitas ta meile laia naeratuse saatel järele, kuni kadusime ta silmist.

Suvel 2013 olin misjonireisil Eestis. Ka seal mängisime aaretejahti väikelinnas, kus ma ei ole varem kunagi käinud. Olime kahe eestlasega autoga liikvel. Sõidu ajal vaatasin aknast välja. „Stopp, sõida kähku tagasi”, hüüdsin juhile. Meist vasakul seisis ühe aiavärava ees kollane kraana. „Kraanat” ei olnud veel ialgi mu nimekirjas olnud, nagu ka mitte „kaevu”, nime „André” ja „probleemi vasaku käega – sõrmed”. Meie meeskonna eesti tüdrukul oli kirjas „suured koerad” ja „roosa” värv.

Astusime autost välja ning kohe võttis meid vastu „suurte koerte” haukumine. Kui olime jõudnud astuda hoovis vaid mõned sammud, leidsime „kaevu” – suured kivirattad, mis nägid välja täpselt sellised, nagu kaev, mille olin joonistanud oma aardekaardile.

Aias jäid meile silma mitmed puitlauad, mis olid erkroosa värviga üle pihustatud. Kõik klann ppis. Pole just tavaline, et kellelgi seisab kraana värava eest! Aare ei saanud enam kaugel olla, meil tuli see vaid üles leida.

Kuna uksekella ei olnud näha, siis koputasime, hüüdsime, käisime ümber maja, hüüdsime jälle ... Mõne aja pärast (ära anna kunagi alla!) tuli siiski keegi majast välja. See oli blond naine, laia roosa (!) triibuga juustes. Selgitasime talle, mis põhjusel me tema aias seisame, ja näitasime talle vihjeid, mis olid meid siia juhtinud. Ta oli üllatunud. Meie pärimisele, kas mõni probleem meie nimekirjas võiks käia tema kohta, vastas naine eitavalt. Imelik, kõik vihjed läksid ju täppi.

Kuid minu nimekirjas oli veel üks punkt. Küsisin naiselt: „Kas siin on keegi või tunnete te kedagi, kelle nimi on André?” Imestunult pööras ta vasakult, sirutas oma käe välja ja osutas ümber 60-aastasele mehele, kes oli parajasti aias puu all ärkamas oma lõunauinakust ning suundus nüüd meie poole. „See on André”, ütles naine.

Mees oli sõnatu. Kus võisime teada tema nime? Kust võisime teada, et leiame „André” just sealt, „kraana”, „koerte”, „kaevu” ja „roosa” värvi juurest, oma aiast puu alt? Ta ei suutnud oma vasaku käe sõrmi liigutada – ka see läks täppi.

Palvetasin tema tervise eest ning jagasin temaga armastavaid sõnu Isalt. Jumal näitas mulle olukordi André elust, mis olid olnud tema jaoks rasked ja väljakutsuvad. Julgustasin teda ja jutustasin talle, et Jumal tunneb teda ning armastab teda nii väga, et juhtis meid sellisel pöörasel viisil tema juurde aeda, tõestamaks talle, et Ta on tema jaoks olemas.

André nuttis. Palvetasin talle valjult ette palve, mille kaudu ta annab oma elu Jeesusele ja saab Jumala lapseks. Ma ei tea, kas ta palvetas kaasa ja võttis Jeesuse sel hetkel oma ellu või mitte.

Üks on aga kindel: ta koges Taevast Isa, kui kolm veidi hullumeelset kristlast mängisid aaretejahti.

Aardekaart ja fotod aaretejahil Tapal, Eestis, 2013.

